

hea keppike olli kaddund! Hirm panni keik temma
liikmed wärrisema, ja jallad piddid ta alt nõtkuma.
Kuida nüüd endist ossa lõngo iggapäwa kunninga
proua kätte sata? Kuida se keppiandia wihha leppi-
tada? Kaks hirmo korruga käisid peäle, ja kolmas
olli otsata tõ, mis nüüd kaela peäle sai. Wimalts
Liso jäi halledaste nutma, ja sest tundi nattukest
hädä kergitamist; agga sedda kuremalt hakkas isse-
ennesele süüd moistma, ning omma rummalusse
peäle kaebama. Oh ma rummal, hüdis temma,
minna meletõ rummal! Ollaksin needki päwad weel
endist wiisi tööd teinud, kolm päwa agga neljast näd-
dalast waia, et keppikest piddin taggasi andma —
mis nüüd wia? ei keppikest ollemaski! Jummal
teab, mis weel minnoga tehta, kas tohhiin ial jälle
se wannamehhe silma ette minna. Kui nukker meel
issiennese pärrast Lisole liga teggi, siis äkkitselt wõt-
tis jälle wõlki kätte, ja hakkas wallusast tõle omma
hädä waigistamiseks, kehras ello polest senni kui

pääw otsa sai. Agga siis keik murre ja kartusse
mõtted ueste peäle kippusid. Ei wõtnud Liso sel
õhtul leiwa rasokest suhho, egga tulnud unni temma
silma. Walwades pallus Jummalat saggedaste, et
armust waigistaks häbdalist meelt, ja kinnitaks ram-
mo tõle. Palwest tundis ka omma hingele keige-
parrasamat toetust tullewad, agga woi keik abbi jalla
peält kohhe täieste kätte antakse, nenda kui innimen-
ne himmustab ja mõtleb! Wimalts jäi nattukeste
puhkama, agga unneski kohkus mitto korda, ja ärkas
ta wahhelt kui surest hirmust ülesäetud. Kui hom-
mikul sängist piddi tousma, tundis karget peawallo,
et ei jaksand pead üllewel kanda, tõteggemist jätta
rääkimatta. Regi juhtus kambriist läbbi minnema,
sedda pallus Liso se üllewataja naesterahwale sannus
med wia, et olli haigeks sanud. Üllewatia tuli kohhe
tedda waatma ja leidis, et haige pea olli tulline pal-
law otsas, ja wõis kül arwata, kuisuggust wallo
temma sai kannatada. Ommeti temmale esjotsa